

אורי דן (בחולצה לבנה) וירידים* הרוסים עדיין לא באו — אבל המדינה כבר בולשבקיטוס*

אמר אורי דן בתגובה למסע הצלב נגד: "הם ניסו לשרוף את הבית יחד עם הפוששים."
אולם אם קיחה משהו לפגוע במהימנותו לפחות בעיני עורכי מעריב, הוא טעה. שבוע אחרי התפוצצות הפרשה, שיגר מעריב את אורי דן בן ה-35 לארץ צות-הברית, להיות שם שליחו המיוחד ולכסות את כל ההתפתחויות הצפויות ביזרה הפוליטית לגבי ישראל.

סמודנטים הציונות תלויה בפלסטיניות

מהיכן מייטיבים לראות את בעיותיה ה-אמיתיות של ישראל, מבפנים או מבחוץ?

גיבור הקרב על בריטניה, עם מפקדי חיל-האוויר, בעת שטאונסנד ביקר לפני שבועות אחדים בארץ. הוא גם היה מארחו ומדריכו של הסופר הצרפתי הידוע, חבר האקדמיה הצרפתית, יוסף קסל, שערך סיור בארץ. קסל, שפירסם את חזיונותיו מסורו זה בעיתון הצרפתי פראנס טואר ובספר בשם "בני הבלתי אפשרי", שוכה תוך שבוע אחד לתפוצה של 37 אלף עותקים בצרפת, הקדיש לאורי דן עמוד שלם בפראנס טואר, כתב בהקדשה לספר שלחה לאורי דן: "לידידי, מדריכי אצל בני הבלתי אפשרי". העובדה שעיתונאי כאורי דן, שלמרות עבודתו בעיתון ממוסד הוא אנטי מיסמ-די, אינו הולך בתלם — היתה צנינים בעיני גורמים מוויימים, שניצלו את פ-ר שח הסטרן כדי לפרוץ עמו חשבונות.

שאלה זו ריחפה במשך שישה ימים על כינוס ההתאחדות העולמית של ה-סטודנטים היהודיים, החגים, שנערך הש-בוע בערד. הבעיה היחידה בה נחלקו ה-סטודנטים היהודיים ברחבי העולם מחבריהם בישראל, היתה הבעיה הפלסטינית. לשוא נאבקו נציגי הסטודנטים הישראליים, לשכנע את הצירים מחו"ל כי הקו הרשמי של ממשלת ישראל, השולל כל הכ-רה ביישות הפלסטינית, הוא הקו הנכון. הסטודנטים האורחים, רובם אנשי השמאל החדש, לא נאבקו הפעם כמו בכינוסים קודמים, נגד הציונות. אולם הם קיבלו ב-כינוס, ברוב מכריע של 69 נגד 13, הח-לטה הישראלים מהקונגרס. היתה זו ההחלטה

ציר טברסקי רוצים שלום — כדי לעלות

שקבעה: "מטרות הציונות יכולות להג-שם בישראל רק אם תובטח ההכרה בזכו-יות הלאומיות של הפלסטינים."

רוצים לעלות. מי הם הסטודנטים היהודים שביקשו להכיר ביישות הפלסטינית? נית? מה הביא אותם לכך?

את התשובות לשאלות אלה יכול לספק דוד טברסקי, 20, סטודנט אמריקאי מניו-יורק, אחד משמונת חברי המשלחת האמ-ריקאית לקונגרס החגים.

טברסקי, בעל צמה גיניגית, לומד ספרות אנגלית בשנה השלישית. הוא בנו של פועל יהודי אמריקאי, שלמד מספר שנים בישיבה והפך לא מכבר לחבר בתנועת הבונים בארצות-הברית.

"לפני שבאנו לקונגרס, מספר טברסקי, אמרו לנו שרוב חברי המשלחת הישרא-לית דיברו בקונגרס בסיגנון שבו משתמ-שים הדיפלומטים הישראלים באו"ם: מי שלא מסכים עם העמדה הישראלית הרש-מית הוא נגד קיומה של ישראל.

"רוב חברי המשלחת שלנו הם ציונים. בכל זאת, אין אנו יכולים להשלים עם כל מה שקורה בישראל. אנו רוצים לע-לות בקרוב לארץ. הסברנו לחברי המש-

* האלוף אריאל (אריק) שרון, מאיר הרציון והאלוף רחבעם (גאנדי) זאבי.

★ "לעקר אותו!" הציעה אישיות ציבורית

★ שלום שרפי, אב ל-22 ילדים, מגיב:

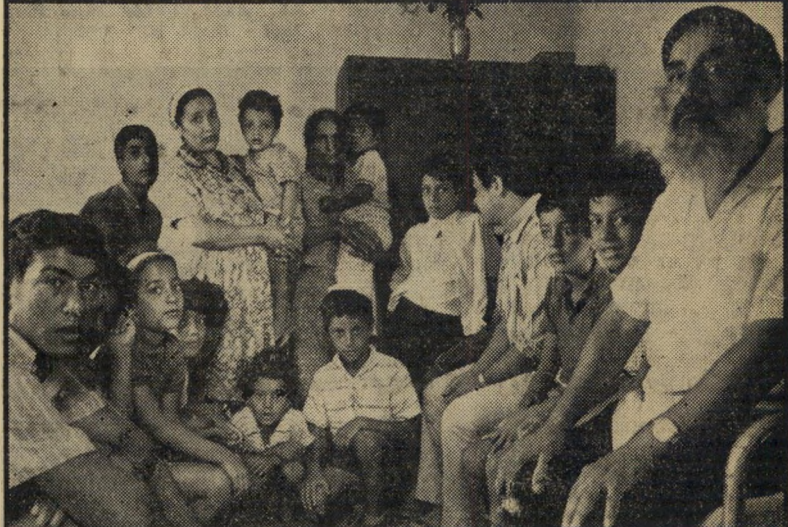
"אני לא חמור שיסרסו אותי!"

ריית מקום מגוריו ראשון-לציון, עבור חלב לילדיו. גובה המענק — 15 ל"י לחודש. 15 הל"י הללו לא הצליחו להרשים ב-יותר את 22 הצאצאים שלו. להם נדמה שמצבם לא השתפר עקב המענק הפנסטי-טי. גדי ואילן בני ה-16 ממשיכים עדיין לישון במיטה אחת, עד שלאחרונה בעט אילן, תוך כדי חלום, באשכיו של אחיו, ו-זה אוספו בבית-חולים. בעקבות כך קטנה אוכלוסיית החדר ה-14 נפשות ל-13. ה-ילדים הגדולים יותר עצלים, אינם מוכנים לעברו. "למה לעבוד?" שואל ישראל, ה-כבוד, "בין כה נהיה תמיד בכוק".

נתן לי 22 ילדים, מה אני יכול לעשות?" כועס שרפי על שלא עוררים לו. "מבטי חים, מבטיחים ולא מקיימים", הוא רוטן, ותובע לדעת כיצד יכול אדם לקיים 25 נפשות מחנות-מכולת מסכנה המכניסה 200 ל"י לחודש וקיצבת ביטוח-לאומי של 300 ל"י? בלית ברירה, מכסה שרפי את תק-ציבו החודשי בהלוואות, אותן הוא מתכוונ-להחזיר — בעזרת השם: "אם ירצה השם, אוכל לשלם. אלוהים גדול". יש לקחת ש-אמונתם של נושיו גדולה כשלו. לאחרונה זכה שרפי למענק מטעם עי-

לום שרפי בן ה-54 לא האזין ל-רדיו מזה ארבע שנים, לא קרא עי-תון כבר עשר שנים. משום כך לא היה ידוע לו כנראה שמדינת-ישראל מדברת רבות על עידוד ילודה, ומשרד ראש-הממשלה הקים אפילו יחידה מיוחדת לכך. חוסר ידע זה לא הפריע לשרפי. בלי לדעת שהוא בעצם מציל את המולדת, קם הגבר והוליד, בעזרת שתי נשותיו, 22 ילדים, כן ירבו, על כך זכה בתואר הנכבד האב בעל מספר הילדים הגדול ביותר במדינה. לפני כחודשים שודר סיפורו של האב

★ ★ ★
נשותיו של שרפי פסימיות פחות מן הילדים. להן נראים החיים נורמליים. רחל ויונה מסתדרות ביניהן יפה מאוד, מלבד איראלו הירדהורי קינאה העולים ברחל על שליונה יש מטבח ולה אין. יונה מסבירה בפשטות: "היא טיפשה, לא יודעת כלום. אני עוזרת לבעלי במכולת, היא לא יודעת." בגלל זה תוכה בקרוב יונה בכיריים של גו. עד היום ביטלו השתיים ארוחות ל-25 נפש על פתילות נפט.
רחל מקבלת את מקומה כמספר שתיים ב-הבנה. בכלל אין הנשים הללו וורשות הר-בה מהחיים. רחל אינה רואה כל רע בכך שהיא ישנה על הריצפה, כדי שהזאטוט יו-כל לישון במיטה. מה קורה כאשר הבעל בא? "לא בא כל-כך הרבה", מסבירה רחל. "הוא אהב יותר את השנייה. פעם היה לנו סידור שבעלי ישן לילה אחד אצלי ולי-לה אחד אצלה. אבל היום אין לו כבר כוח." ייחכן שאין לו כוח, אבל הוא אינו מת-כונן להיכנע ללא קרב. כאשר נשאל שלום שרפי מה דעתו על הצעה של האישיות הציבורית לעקר אותו, הגיב בזעם: "אני לא חמור שיסרסו אותי".

שלום שרפי, נשותיו וילדיו

חדר השינה של משפחת שרפי

המאושר בשידורי ישראל. בשידור זה צויר בצבעים ריאליים מאד מצבה הכלכלי ה-מחרוז של משפחת שרפי בעיקבות השיר דוד שיגור אורחים בתים מכתבים נזעמים למערכות העיתונים שבתביעה שמוסדות צי-בוריים יצאו לעזרת אבי ה-22.

★ ★ ★
עקבות טערה זו קמה אישיות צי-בורית מפורסמת, והגישה הצעת פיתרון משלה: יש לעקר טיפוסים מסוגו של שר-פי, המולידים ילדים מבלי שתהיה להם האפשרות לפרנסם. בשלב זה עדיין לא התקבלה הצעתו של האיש. לעומת זאת, נחלצו כמה מוסדות לעזרת המשפחה, בצורות פחות דראסטיות. מזכיר ההסתדרות יצחק בן-אהרון ביקש מווייגו, מנהל חברת מישען ההסתדרותית, למצוא לשרפי סידור כלכלי נאות. "אולם כשהתברר כי שרפי הוא חבר בהפועל ה-מורחי, ססקנו לטפל בו", הצהיר וייגר. מה שמשאיר את שרפי, כרגע, במצבו החמור הקודם. כתימני טוב ונאמן, הוא ממשיך להזויק בשתי נשותיו, לאחר ש-את השלישית גירש לפני זמן רב. למרות היותו אוסטימיסט מושבע ("השם הכל-יכול